

Mümkünü Müşkül Sevda

— Ahmet Çabuk · 07 Mayıs 2019

*** Mümkünü Müşkül Sevda ***

Hiç başlamayacaktım bu şiire...
Sonum olan sözleri,
İdam etmeyecektim nazarında..
Bir kurban seçtiyse kalemim,
Adağı olmamalıydı,
İsmimin yakıştığı bir dudağın.
Ya karşılıksız bir kelamın,
iyimser niyeti olmalıydı;
Ya da ulvi bir hissin İsmail teslimiyeti....

Kancık bir zelzelenin,
Yanağındaki uçurumuna
Düşmeyecekti bakışlarım.
Aklımın mermerine kazınmış ifadeyi,
Mezar taşı yapmalıydın,
Can çekişen hislerime.
Boşluğundaki bir sancının,
Körpe düşlerine,
Ya da köpek dişlerine atmalıydın,
Korkak yüreğimi...

Kabul görmez hislerime,
Kabil olursa hayal kırıklığın;
Bil ki beklentisiz bir gidişin,
Geri dönülmez ilk adımdır bu..
Ya tanınmaz kederimin,
Yalancı şahidi olursun;
Ya da tersine hiç aldirmeden,
Suratsız bir gerçeğin,
Yüzüne haykırırsın kusurumu;
Sevgimin küsuratına bakmadan...

Bak yine tutuşan bir cesaretin,

Yangınına koşuyorum.
Yine asılsız bir suretin,
Akılsız günlerini yaşıyorum.
Ne iflah, ne ıslah olurum.
Çünkü ben,
Ab-ı hayat gibi bir duygunun,
İntihara meyilli kalbini taşıyorum.

Aslında bilmiyorsun,
Terk edilmiş bir sabahın,
Unutulan günaydınıyım ben.
Sırası geçmiş bir saatin,
Gülüşü sisli bir vedanın
Yarası yorgun bir ömrün
Hangi yarısıyım?
Kurutulmuş nefsimin
Kurtulmuş mu kalıntıları senden?
Hangi gözyaşında ıslanır?
Ya da hangi hayalde kırılır?
Kaçınıcı bozgunda sonra vazgeçtim,
Zafer duygusundan?
Ya da hangi gamzede uyandım,
Ölüm uykusundan?
Bilmiyorum...
Hani olur ya bir gün
Avuçlarımda olursa yüzünün cinneti,
Gözlerinin gölgeli cennetinde,
Anlatırım sana hepsini...

Belirsiz sonların kar beyazında
Ceplerimde üşümüş hayallerim var.
Dona çekmiş heveslerin,
Dondurucu suskunluğu,
Sürgüsüz bakışlarında çözülüyor.
Gözlerinden fısıldayan damlalar,
Yıkadıkça kirli dünyamı;
Daha bir temiz koşuyorum sana.
Gözlerinin cemresine düşmüşken
Üşümüş bakışlarım;

Sarsılmaz bir yalanın,
Aldırmaz bir gecenin,
Ya da kahvesinde bir sözün,
Hatırına adanacak yıllarım,
Ya da günlerim var...

Yarısı sinmiş şiirlerimin,
Yarası sönmüş izmaritleri;
Yarası yararsız acıların,
Dudak tiryakisi yaptı beni.
Ummayan bakışların,
Çapraz sorgusundan kaçarken;
İlhamından şefaata umarak,
Bir imge mezarlığına düşünüyorum.

Kışlarım tükenmişken sonbaharımda;
Kaç bahar görececek hâlim kaldı,
Kaç takvime çizik attı sözlerim?
Yadıma düşen gözlerin,
Adı konulmayan hislerimin,
tükenmez kalemiydi, tükendikçe yazdığım.
Silinmez duyguları içime kazırken,
Sünger çektiğin acılarım,
Siftah etmemiş mutlulukların,
Ve unutulmuş gülüşümün önsözü gibi;
Başucu kitabın olmaya hazır.
Ne olmak ne ölmek var sonunda...

Cüretini bağışla umudumun,
Ama geç kaldığım bir hayat,
Kullanmadığım bir hayal,
Ve sallandığım bir dar ağacı var.
Ölümün çürük ipinde,
Attığım kaçınıcı düğüm bu?
Kaçınıcı serap gördüğüm,
Hangi çılgılık irkilmediğim?
Hangi düş karşısına dikilmediğim
Ve hangi dinsiz yanığı,
Altında ezilmediğim ?

Bak yine,
mümkünü müşkül bir sevdanın,
Meşgul vaatlerini yaşıyorum.
Yine boyumun aşan bir hayalin,
İçlerine düşüyorum.
Ve iklimsiz bakışların iliklerinde üşüyorum.
Ne iflah ne de ıslah olurum.
Çünkü ben,
Ab-ı hayat gibi bir duygunun
İntihara meyilli kalbini taşıyorum...

30/4/19